

12

จวินปู่ผู้หันหน้าหนีก่อนพูดอย่างแข็งทื่อ "เช่นนี้ข้าน้อยก็ไม่มี
ความเห็นแล้ว คิดไม่ถึงว่าอยู่มาจนปานนี้ วันนี้ก็ยังคงมีตาแต่ไร้แวว
ขอพระชยาโปรดอภัยด้วย"

พูดจบก็นั่งลงโดยไม่พูดอะไร และต่อจากนั้นก็ไม่มีพูดอะไรอีก

ศิษย์ของมือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่นมิใช่ใครที่ไหนก็อ้างตัวได้ ทว่า
วันนี้ฉินโยวโยวมาปรากฏตัวด้วยฐานะพระชยาเซ็งผิงชินอ่องแห่งแคว้น
เซียงเยวี่ เรื่องอาจารย์ของนางนี้ไม่มีทางบอกออกมาส่งๆ เป็นอันขาด
มิเช่นนั้นไม่เพียงเซ็งผิงชินอ่องจะเสื่อมเสียชื่อเสียง เกรงว่าแม้แต่แคว้น
เซียงเยวี่ก็จะพลอยเป็นที่ตลกขบขันของแต่ละแคว้นด้วย

ที่ร้ายกว่านั้น หากนางกล้านำชื่อผู้เป็นแบบอย่างของนักกลไกใน
ได้หล้าอย่างมือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่นมาล้อเล่น พอเรื่องถูกเปิดโปงก็จะ
ไม่มีนักกลไกยินยอมทำงานให้แคว้นเซียงเยวี่อีก

ฉินโยวโยวไม่ได้พูดเสียงดัง แต่หนึ่งบอกต่อสิบ สิบบอกต่อร้อย เพียงไม่นานผู้เข้าแข่งขันและแขกหรือตลอดจนบรรดาชาวบ้านที่มาชมเรื่องครึกครื้นทั้งในและนอกสนามก็รู้ข่าวที่น่าตระหนกตกใจนี้กันทั่ว

ราษฎรทั่วไปของแคว้นเซียงเยวีย่อมจะตื่นตื่นดีใจเหลือประมาณ พวกเขาอาจไม่เข้าใจว่าศิษย์ของฉีเทียนเล่อมือเทพแห่งกลไกสามารถนำพาอะไรมาให้พวกเขาได้บ้าง ทว่าชื่อเสียงนักกลไกอันดับหนึ่งในได้หัดล่าของฉีเทียนเล่อซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันนั้นคนทั้งหมดล้วนทราบดี เขาแค่คนเดียวยังร้ายกาจกว่าเหล่านักกลไกแสนยโสโอหังข้างในนั้นเสียอีก

บุคคลร้ายกาจเช่นนี้ ศิษย์ของเขาแต่งให้ชินอ่องของแคว้นเซียงเยวียของพวกเขา นี่เป็นเรื่องที่ควรค่าให้ภาคภูมิใจเพียงไรเล่า

เทียบกับบรรดาภาสครึกครื้นที่นอกสนาม บรรดาภาสข้างในกลับดูแปลกพิกลอยู่บ้าง

คนของแคว้นเซียงเยวีย่อมจะดีใจเป็นล้นพ้น แต่สามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไกรวมถึงคนที่มาจากแคว้นอื่นๆ และกลุ่มอำนาจพิเศษลับมีอารมณ์ซับซ้อนยิ่ง ที่อิจฉาริชยาชิงซังก็มี ที่หวาตระแวงไม่หยุดก็มี ที่เลื่อมใสด้วยใจบริสุทธิ์ก็มีอีกเช่นกัน

ทว่าทุกคนเห็นท่าทางอ่อนแอปกเปียกแสนประาะบางของฉินโยวโยวแล้วก็อดจะสงสัยไม่ได้ สาวน้อยนางนี้เก่งกาจเหมือนที่อาจารย์นางพูดจริงๆ หรือ

หากตนเองมีศิษย์หญิงที่งดงามตรึงใจเพียงนี้ คาดว่าก็อาจจะชมนางด้วยถ้อยคำเกินจริงให้นางดีใจเช่นกัน

ครั้นคิดได้เช่นนี้ ความเลื่อมใสระมัดระวังที่คนจำนวนมากมีต่อ

ฉินโยวโยวกี่หายไปกว่าครึ่ง

ในความเป็นจริง สตรีอ่อนแอที่ไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่อ่างหนึ่ง หากต้องทำกลไกย่อมจะเสียเปรียบคนมีตะบะมากนัก ถ้าฉีเทียนเล่อ ตั้งใจจะบ่มเพาะศิษย์รักของตนเองจริงๆ มีหรือจะปล่อยให้นางอ่อนแอ จนเป็นเช่นนี้

พระชายาเซิ่งผิงชินอ่องนางนี้คิดว่าอย่างมากก็โดดเด่นเรื่อง วาดภาพออกแบบเท่านั้น

หากฉีเทียนเล่อให้ลูกศิษย์แต่งให้ชินอ่องแคว้นเซียงเยวี่ย นี่เป็น สัญญาณอันตรายอย่างมากจริงๆ หนึ่งปีที่เขาหายตัวไปคงมีโช้วกำลัง คั่นคว่ำอาวุธลับอะไรให้กับแคว้นเซียงเยวี่ยอยู่กระมัง

ครั้นคิดได้เช่นนี้ บรรดาทูตซึ่งเป็นตัวแทนแคว้นอื่นต่างก็รู้สึก ลูกนึ่งไม่ติดที่ขึ้นมา

ผู้เฒ่ารองเฟิงเองก็เป็นหนึ่งในเจ็ดผู้ตัดสิน ตำแหน่งที่อยู่ของเขา ไม่สะดวกจะเคลื่อนไหวนะไร มิเช่นนั้นเกรงว่าป่านนี้เขาคงกระโจนลงไป ด้านล่างแทนเพื่อถามเฟิงกุยอวีนแล้วว่าเหตุใดต้องปิดบังเรื่องที่สำคัญ ที่สุดกับเขา ตกลงมีเป้าหมายอะไรกันแน่

จินฝูถูที่เป็นผู้ตัดสินเช่นเดียวกันแอบอุทานในใจ คิดอย่างไรก็ คิดไม่ถึงว่าฉีเทียนเล่อที่แต่ไรมาไม่เคยผูกติดกับกลุ่มอำนาจใดจะถึง กับมาลูกไม้นี้ มีน่าเหยียนตี้ถึงไม่ถูกตาต้องใจในตัวบุตรสาวของตน ทั้งยังมีท่าทีเรียบเฉยต่อคนของทั้งสามตระกูลใหญ่ ผู้แข็งแกร่งอันดับหนึ่ง ด้านวิชาการโกโนได้หล้าถุกเขาตั้งเข้าเป็นพวกได้แล้ว ผู้อื่นยังมีค่าอะไร ในสายตาเขาอีก

บนตำแหน่งที่นั้งคนสกุลจีนที่ด้านล่างแทน จินหมิงซุนถลิ่งตามอง
จินโยวโยวบนที่นั่งผู้ตัดสินเซมิ่ง ในใจบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร

สตรีที่งามแต่รูปในสายตานางถึงกับเป็นศิษย์ของจีเทียนเล่อผู้เป็น
แบบอย่างของนักกลไกหนุ่มสาวทั้งหมด...แล้วจะให้นางทำใจยอมรับ
ได้อย่างไรกัน ในเมื่อนางดูหมิ่นดูแคลนอีกฝ่ายมาโดยตลอด

ไม่ว่าผู้อื่นจะคิดเช่นไร เหียนตี้กับคนแคว้นเซียงเยวี่ก็พอใจ
ในผลลัพธ์อันสะท้านสะเทือนอย่างยิ่ง

เมื่อได้ฤกษ์ ซุนนางฝ่ายพิธีการก็ขอให้เหียนตี้เป็นผู้เปิดงาน
เช่นไหว้ฟ้าดินตลอดจนปฐมบรรพบุรุษนักกลไกเสร็จสิ้นก็ประกาศเริ่มงาน
เวทีประลองสุดยอดฝีมือ

สามวันแรกของงานจะเป็นการแข่งขันรอบแรก โดยนักกลไก
สามารถส่งผลงานกลไกของตนเองมาร่วมรับคำวิจารณ์และการทดสอบ
ได้ทุกคน สุดท้ายผู้ตัดสินทั้งเจ็ดรวมกับเหียนตี้ที่เป็นประธานงาน
จะเลือกนักกลไกจำนวนสี่สิบคนให้ผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศ

เนื่องจากเป็นรอบแรก ผู้เข้าร่วมจึงมีจำนวนค่อนข้างมาก ผู้ตัดสิน
ทั้งเจ็ดและเหียนตี้จึงแยกที่นั่งเป็นสี่กลุ่ม ต่างดูผลงานของนักกลไก
แต่ละคนแล้วเลือกคนที่โดดเด่นที่สุดมากลุ่มละสิบคน เมื่อรวมอีกสิบคน
ที่มาจากสามตระกูลใหญ่และแคว้นเจ้าภาพที่กำหนดจำนวนคนเข้ารอบ
ไว้ต่างหากแล้ว ผู้เข้าแข่งขันที่เข้ารอบรองชนะเลิศก็จะมีทั้งหมดห้าสิบคน

ผู้ตัดสินทั้งเจ็ดจับคู่กันโดยหนึ่งราชันยุทธคู่กับหนึ่งตัวแทนจาก
สามตระกูลใหญ่ ส่วนเหียนตี้กับจินโยวโยวก็ได้เป็นคู่กันพอดี

หลังพิธีเปิดงานอันเรียบง่ายแต่ยิ่งใหญ่จบลง ในสนามฝึกก็มีโต๊ะ

ขนาดใหญ่สี่ตัวมาวางทันที ผู้ตัดสินทั้งเจ็ดและเหยียนตี้แยกย้ายกัน
ประจำที่ เหล่านักกลไกที่มาร่วมงานก็แสดงผลงานต่อหน้าพวกเขา
ตามลำดับหมายเลข

คู่เหยียนตี้กับฉินโยวโยวโดดเด่นที่สุด คนหนึ่งหน้าบึ้งตั้งจนทำ
ผู้คนตกใจตาย อีกคนกลับงดงามมีชีวิตชีวาจนทำคนหลงใหลตายได้
ผู้เข้าแข่งขันที่โชคดีได้ไปอยู่ต่อหน้าพวกเขาหากไม่ถูกทำให้ตกใจจนตัวสั่น
พุดจาตะกุกตะกัก ก็ถูกทำให้หลงใหลจนสมองเลอะเลือน หนึ่งนั้นเป็นไก่ไม้

โชคดีที่ฉินโยวโยวเชี่ยวชาญในด้านนี้อย่างมาก ส่วนใหญ่แค่นำ
ผลงานของอีกฝ่ายมาจับดูไม่กี่ทีแล้วก็ถามคำถามอีกไม่กี่ข้อก็รู้แล้วว่า
อีกฝ่ายมีความสามารถระดับใด

แม้ว่าระดับของผู้เข้าแข่งขันเกือบทั้งหมดจะเป็นระดับต้นจนต้นไป
กว่านี้ไม่ได้ในสายตาฉินโยวโยว แต่ก็มึ่นักกลไกสมัครเล่นบางคนที่มี
ความคิดแปลกใหม่ที่ค่อนข้างไม่เลวในสายตานาง

ฉินโยวโยวยากจะมีโอกาสคุยเรื่องวิชาการไปกับคนร่วมสายวิชา
จำนวนมากเพียงนี้ อารมณีนางจึงดีถึงขีดสุด เอาแต่ยิ้มแฉ่งตลอดเวลา
ลิ้มการมีอยู่ของเหยียนตี้ไปโดยสิ้นเชิง

เหยียนตี้ใบหน้าไร้อารมณีกิจจริง ทว่าในใจลับแอบนึกเสียใจอย่าง
อดไม่ไหว เขาไม่ควรพาฉินโยวโยวมาที่นี่

ในใจสาวน้อยนางนี้ อันดับหนึ่งคืออาจารย์ของนางอย่างปราศจาก
ข้อสงสัย รองลงมาคือวิชาการไกและสัตววิเศษที่รู้จักแต่กินสองตัวนั้น
รองลงมาอีกถึงค่อนน่าจะเป็นเขา

ทว่าฉินโยวโยวที่คึกคักมองใส่ทั้งยังใจจดจ่อมีความสุขเช่นนี้ก็ชวนให้

คนหลงใหลมากจริงๆ หากมิใช่สภาพแวดล้อมไม่เป็นใจ เขาก็อยาก
อุ้มนางขึ้นมาจูบให้ชื่นใจเสียด้วยซ้ำ

ส่วนเหล่านักกลไกที่มาแสดงผลงานต่อหน้าฉินโยวโยวนั้น ไม่ว่าจะ
ก่อนหน้านี้มีความเห็นเช่นไรต่อนาง หลังได้สนทนากันไม่กี่คำแล้วก็
ล้วนอดจะมองนางใหม่ไม่ได้

สมแล้วที่เป็นศิษย์ของปรมาจารย์ดี! แต่ละคำพูดล้วนตรงจุดสำคัญ
ทั้งสิ้น แค่นี้ได้ฟังพวกเขาบรรยายถึงจุดเด่นและความสามารถของผลงาน
แล้วมองดูเพียงไม่กี่ข้อดี ก็รู้ถึงความคิดความสับสนขณะพวกเขา
ออกแบบและความลำบากที่ประสพระหว่างขั้นตอนการทำได้เป็น
ส่วนใหญ่ ถึงขั้นว่าปัญหาและจุดบกพร่องที่พวกเขาไม่อาจแก้ได้ก็ยังมีระบุ
ออกมาได้ทั้งหมด

รู้กระจ่างแจ้งทุกสิ่งอย่างประหนึ่งว่านางร่วมทำกลไกมากับพวกเขา
ตั้งแต่แรกเริ่มเลยทีเดียว

ดวงอาทิตย์ค่อยตกดิน นอกจากช่วงพักกินอาหารแล้ว ฉินโยวโยว
ก็แทบไม่ได้หยุดพัก เหยียนตี้เห็นแล้วก็ขมวดคิ้วไม่หยุด เห็นว่าสมควร
แก่เวลาแล้วจึงประกาศหยุดงานในวันนี้ วันพรุ่งนี้ค่อยเริ่มงานกันต่อ

ฉินโยวโยวลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วถึงได้พบว่านางเหนื่อยแทบกระอัก
คอทั้งแห้งทั้งคัน ทรมานอย่างยิ่ง เหยียนตี้ประคองนางเข้ารถม้าแล้วก็
ยัดยาที่ไม่รู้มีสรรพคุณอะไรให้นางกินหลายเม็ด ก่อนกล่าวเสียงเข้ม
"วันพรุ่งนี้ข้าจะให้นักกลไกอีกสองคนไปนั่งตัดสินแทนเจ้า ส่วนเจ้าก็
พักผ่อนในจวน ไม่ต้องไปแล้ว"

ฉินโยวโยวกลืนยาลงไปอย่างว่องไว ปล่อยให้เขาออกนางไว้ใน

อ้อมแขน นางกระแซะฎไถเขาเหมือนลูกแมวก่อนเอ่ยว่า "ข้าอยากไป"
นางจำได้ว่าเมื่อก่อนเวลาที่อ้อมอาจารย์เช่นนี้ อาจารย์แทบไม่เคย
ปฏิเสธนาง

เหยียนตี้ถูกนางทำให้ใจอ่อนจริงๆ กระนั้นก็ยังคงยืนกราน "เจ้า
เสียงแหบแล้ว อีกทั้งเจ้าเป็นพระชายนางข้า ไม่ควรปรากฏตัวต่อหน้า
ธารกำนัลเยี่ยงนี้"

มีเพียงสวรรค์ที่รู้ว่าวันนี้เขามีความคิดอยากควักลูกตาบรรดา
นักรบที่มองนางตาปรอยไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง

ฉินโยวโยวลอบเหลือกตา เป็นท่านให้ข้ามาเองแท้ๆ ตอนนี่กลับมา
รังเกียจที่ข้าปรากฏตัวต่อหน้าธารกำนัลเสียได้ ฮี!

ใช้ว่าฉินโยวโยวจะไม่รู้ว่าผู้มีพระคุณปีศาจคิดจะใช้ชื่อเสียงของ
อาจารย์นางมาชู้ขวัญแคว้นอื่น รวมถึงสามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไท
และยอดฝีมือชาวยุทธ์อีกจำนวนหนึ่งด้วย ทว่าเรื่องเหล่านี้นางคร้านจะ
ถือสาใส่ใจมาแต่ไหนแต่ไร

บัดนี้เขาบรรลุจุดประสงค์แล้วจึงตัดสินใจไม่ให้นางไปเป็นผู้ตัดสินอีก
เช่นนี้ควรทำอย่างไรดี

จากประสบการณ์ที่นางเคยรับมือกับอาจารย์ การใช้เหตุผลเข้าพุด
ย่อมไม่มีประโยชน์ เพราะโดยปกตินางมักพุดไม่ชนะอยู่แล้ว วิธีที่ดีที่สุด
คือทำปับปึงตั้งตัน พออาจารย์รู้สึกผิดหรือทนถือสาหาความกับนางต่อ
ไม่ได้ นางก็ชนะแล้ว!

"ข้าอยากไป ท่านให้ข้าไปเถิด" ฉินโยวโยวทำตัวอ่อน ถึงขั้นเป็นฝ่าย
ยกมือกอดเอวเหยียนตี้ปลางอ้อมนอน

สาวน้อยนางนี้ช่างใช้อุบายสาวงามกับข้าได้เก่งกาจนัก...เหยียนตี้ใจเด่นรั้ว เขาโน้มใบหน้าลงประกบริมฝีปากนาง บนริมฝีปากนุ่มละมุนยังเจือด้วยรสหอมหวานจากน้ำหวานดอกไม้แก้คอแห้งที่ลือชื่อยกมาให้ก่อนหน้านี้ ทำให้เขาหัวใจสั่นคลอนโดยไม่รู้ตัว

"วันพรุ่งนี้ห้ามพูดมาก ให้พวกนางเตรียมน้ำหวานดอกไม้ให้เจ้ามากหน่อย หากวันพรุ่งนี้เจ้าเหนื่อยจนเป็นเช่นนี้อีก วันที่เหลือจะไม่อนุญาตให้เจ้าไปแล้ว" สูดท้ายเหยียนตี้ก็ยอมถอยให้ก้าวหนึ่ง

ปล่อยให้นางคิดว่าอุบายเล็กๆ ของนางใช้ได้ผลไปแล้วกัน วันหน้านางใช้บ่อยๆ ก็เป็นผลดีต่อเขา เหยียนตี้หาเหตุผลให้การกระทำของตนเองดีมด้ากับความรู้สึกแสนวิเศษที่ได้ตระกองกอดเนื้ออวลอวลสุคนธ์ไว้เต็มอ้อมแขนอย่างสบายใจ

เมื่อไม่มีสัตว์วิเศษสองตัวนั้นมาคอยขัดคอ สาวน้อยก็เฝอชบอ้อมอกเขาในเวลาไม่นานอย่างที่คิดจริงๆ เขาควรลงมือตั้งนานแล้ว ทว่าตอนนี้ก็ยังไม่นับว่าสาย

รอพวกมันตื่นมาในอีกหลายเดือนหรือหลายปีให้หลัง โยวโยวก้เป็นของเขาโดยสมบูรณ์แล้ว...

ฉินโยวโยวกลับถึงจวนอ่อง กินอาหารเย็นเสร็จก็ไปคลังสมบัติใต้สวนดอกไม้เพื่อดูสัตว์วิเศษทั้งสองที่อยู่ในภาวะจำศีล เมื่อแน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดปกติแล้วถึงค่อยกลับไปพักผ่อนอย่างวางใจ

กลไกในคลังสมบัติใต้สวนเป็นฝีมือการออกแบบของนาง ข้ายังมียอดยุทธ์ชั้นเก้าอย่างเหล่าจิวเฝ้าพิทักษ์ ตำจุ้ยกับเสี่ยวซุ่ยอยู่ข้างใน

นางก็ค่อนข้างวางใจ

เพียงแต่ยามนอนหลับตอนกลางคืน ข้างกายขาดร่างอบอุ่นปุกปุย
ของเสี่ยวฮุยไปก็ทำให้นางรู้สึกไม่ชินอยู่บ้าง

ทิศเหนือของเมืองจี้เย่ยี่ ภายในสาขาของสกุลเฟิงแห่งซีเหอ
ผู้เฒ่ารองเฟิงกำลังระเบิดอารมณ์ใส่เฟิงกุยอวีน

"เจ้าเข้าร่วมสำนักเฟิงเลนแล้วคงได้รับความสำคัญเป็นอย่างมาก
ถึงได้ปิกกล้าหาแข็งจนไม่เห็นบรรดาคนร่วมตระกูลอย่างพวกข้าอยู่ใน
สายตาเช่นนี้ เจ้าช่างปิดบังฐานะของสาวน้อยนางนั้นได้มิดชิดเสียจริง
เกรงว่าวันหน้าหากเจียงหฺรูเลียนกับเมธอาจารย์ซีกวงสั่งให้เจ้าเล่นงาน
สกุลเฟิงเรา เจ้าก็คงเก็บเป็นความลับ แล้วเป็นกองหน้าทำงานให้พวกเขา
ด้วยเช่นกัน!"

เฟิงกุยอวีนคาดไว้ก่อนแล้วว่าพอลกลับมาจะต้องถูกซักไซ้ไล่เลียง
อย่างหนัก เวลาช่วงกลางวันมีมากพอให้เขาเตรียมคำแก้ตัวอันไร้ที่ติ
ได้เรียบร้อย

"ท่านปู่รองกล่าวหนักไปแล้วขอรับ หากข้ารู้เรื่องนี้ก่อน ต่อให้ต้อง
แตกหักกับเมธอาจารย์ซีกวงก็จะคิดหาวิธีดักจับนางเอาไว้ มีหรือจะ
ปล่อยให้นางตกอยู่ในมือเหยียนตี้จนกลายเป็นพระชายาของเขาได้"
สีหน้าจัดเจื่อนจนใจของเฟิงกุยอวีนแสดงออกมาจากใจจริง

อันที่จริงมิใช่เขาไม่อยากดักจับตัวฉินโยวโยว เพียงแต่เขาเดินทาง
พลาดไปหนึ่งตา ทว่าบัดนี้เรื่องนี้กลับเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดในการทำให้เขา
หลุดพ้นข้อสงสัย

"เมธอาจารย์ชวี๊กวงไม่เคยบอกเจ้าเรื่องฐานะของนางเลยหรือ"
ผู้เฒ่ารองเฟิงครุ่นคิดเล็กน้อย สถานการณ์ในตอนนี้เป็นผลดีอะไร
ต่อเฟิงกุยอวินจริงๆ กระนั้นเขาก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"เมธอาจารย์ชวี๊กวงเพียงแต่บอกว่านางเป็นบุตรสาวของอาหึง
เหยาจี้ ท่าที่มีลับลมคมใน ข้ามีหรือจะกล้าถามให้มากความ บัดนี้
มาคิดดู เขาน่าจะจงใจลวงให้ข้าคิดไปทางอื่น เดิมที่เขาเองก็ระแวงข้า
ที่เป็นคนสกุลเฟิงเช่นกันขอรับ" เฟิงกุยอวินถอนหายใจยาวพลางกล่าว

ผู้เฒ่ารองเฟิงหัวเราะเสียงเย็นสองทีก่อนเอ่ยว่า "ได้! ข้าจะถือว่า
เจ้าไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น แต่เจ้าสะกดรอยตามนางจากแคว้นตัวลีมาถึง
แคว้นเซียงเวีย ไม่เห็นนางมีความผิดปกติใดเลยหรือ นางเป็นบุตรสาว
ของเหยาจี้จริงๆ? บิดาบังเกิดเกล้าของนางคือผู้ใด เหตุใดนางถึงกลายเป็น
ศิษย์ของฉีเทียนเล่อได้"

"เรื่องที่นางเป็นบุตรสาวของอาหึงเหยาจีน่าจะเป็นเรื่องจริงอย่าง
ไม่ต้องสงสัย ส่วนเรื่องบิดาบังเกิดเกล้านั้นต้องมีใช้เจียงหูเลียนแนนอน
หากจะกล่าวถึงสิ่งผิดปกติ...ในตัวนางเดิมที่มีตบะไม่อ่อนด้อย เพียงแต่
คล้ายว่าถูกคนของสำนักเฟิงเสินวางยาทำลายเสียแล้ว ที่นางรั้งอยู่
ข้างกายเหยียนตี้ก็น่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ส่วนเรื่องอื่นๆ ข้าจะสืบดู
อย่างระมัดระวังขอรับ" เฟิงกุยอวินตอบอย่างระมัดระวังยิ่ง

ผู้เฒ่ารองเฟิงมองเขาด้วยสีหน้าอันน่าครั่นคร้ามชั่วครู่หนึ่งก็
พยักหน้าซ้ำๆ กล่าวว่า "ดี เจ้าไปเถอะ"

เฟิงกุยอวินค้อมตัวคารวะก่อนถอยออกไป ผู้เฒ่ารองเฟิงมองเงา
หลังที่เดินจากไปไกลของเขาพลางแค้นเสียงพุด "เจ้าลูกกระต่าย จะกี่ตัว"

ก็ล้วนแต่วางใจไม่ได้"

ชายฉกรรจ์ชุดสีดำร่างผอมผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมาจากในเงามืด กล่าวถามเสียงเบา "ต้องการให้จับตาดูเขาหรือไม่ขอรับ"

ผู้เฒ่ารองเฟิงส่ายหน้าช้าๆ ก่อนตอบ "ไม่ต้อง ฝีมือเท่านั้นของเขา ยังสร้างเรื่องวุ่นวายใหญ่โตไม่ได้หรอก กลับกันข้าหวังให้เขาสามารถ ทำเรื่องใหญ่อะไรออกมาได้เสียด้วยซ้ำ สิ่งที่สุดเฟิงเราขาดไปก็คือ ผู้สืบทอดที่เก่งกล้าสามารถ"

"ความสามารถด้านวิชาการไปของเขาแย่มากเกินไป ยากจะทำให้ผู้คน ยอมรับได้" ชายฉกรรจ์ชุดสีดำกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อย

ผู้เฒ่ารองเฟิงเงยหน้าขึ้นก่อนพึมพำ "ลองดูไปก่อน ลองดูไป อีกลึกหน่อยแล้วกัน"

เฟิงกุยอวี่นกลับถึงที่พัก เยียหฺรูเหนียนก็รีบรุดกลับมาจากข้างนอก พอดี

ที่สาขาแห่งนี้ของสกุลเฟิงมีที่ดักฟังติดตั้งไว้ในที่ลับไม่รู้ตั้งเท่าไร เยียหฺรูเหนียนจึงขยับไปกระซิบข้างหูเขาอย่างรอบคอบระมัดระวังยิ่งยวด "สืบเรื่องที่เมื่อคืนเหนียนตีพาแม่ นางฉินออกนอกเมืองกลางดึกมาได้แล้ว ขอรับ เห็นว่าจู่ๆ สัตว์วิเศษทั้งสองของแม่ นางฉินก็เลื่อนชั้นก่อนกำหนด สลับไปสถิตย์ที่คฤหาสน์นอกเมือง"

เฟิงกุยอวี่นค่อยๆ กำหนดแน่น เขาพูดในใจเงิบๆ *เหนียนตีหนีออก เหยียนตีร้ายกาจอย่างที่คิดจริงๆ!*

ในที่สุดไม่กี่วันมานี้ เขาก็หาโอกาสโน้มหน้าเหอหม่านจื่อที่พักอยู่ใน

จวนจหย่งโหวเป็นการชั่วคราวให้ติดต่อฉินโยวโยวแทนเขาได้สำเร็จ คิดไม่ถึงว่าสัตว์วิเศษของฉินโยวโยวจะเลื่อนชั้นจำศีลกะทันหัน เมื่อไม่มีพวกมันคอยเป็นสื่อกลาง เหม่หม่านจื่อจะไปติดต่อกับฉินโยวโยวด้วยตนเองคงเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่ายาก นับประสาอะไรกับการจะหาโอกาสอธิบายเรื่องของเขาให้ฉินโยวโยวเข้าใจ

เขาเข้าไปก้าวหนึ่งอีกแล้ว...

อีกด้านหนึ่งของเมืองหลวง ภายในเรือนรับรองที่สกุลจินแห่ง กุ้ยซานไถพัก จินหมิงจื่อและเหล่าลูกศิษย์ที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งแรก กำลังคุยถึงงานอันยิ่งใหญ่เอ็กเกริกในวันนี้อยู่กับเหวินเฟิงเซิงที่ปลอมชื่อ เป็นอู่อวินเซิน

แน่นอนว่าจะขาดเรื่องของลูกศิษย์มือเทพเนรมิตควาฐานะพระชายา เซิงผิงซินอ่องทิงดงามปานเทพธิดาท่านนั้นไปไม่ได้

เหวินเฟิงเซิงฟังพวกเขาคุยฟุ้งถึงรูปโฉมอันงดงามของฉินโยวโยว พร้อมกับคาดเดาความสามารถที่แท้จริงของนางว่าอยู่ระดับใดด้วยสีหน้า ตื่นตะลึง ในใจอดจะขบขันกับตนเองไม่ได้

อันที่จริงตอนที่เหวินเฟิงเซิงขอคำชี้แนะเรื่องกลไกจากฉีเทียนเล่อ ก็เคยได้ยินเขาพูดไว้ว่าอีกไม่กี่ปีศิษย์ของเขาจะมีความรู้ด้านวิชาการไกล เหนือกว่าตนเอง 'ไม่กี่ปี ' เมื่อตอนนั้นได้ผ่านมาแล้ว เหวินเฟิงเซิงเอง ก็อยากรู้มากว่าความสามารถที่แท้จริงของฉินโยวโยวอยู่ในระดับขั้นใด กันแน่

เหวินเฟิงเซิงคิดไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่าจะได้พบกับฉินโยวโยวที่งานเวที

ประลองสุดยอดฝีมือในครั้งนี้ ไม่รู้ว่านี่นับเป็นโชคอย่างหนึ่งหรือไม่

ด้วยความสามารถของเขารวมกับมีฉินโยวโยวอยู่ ผลการแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศน่าจะยุติธรรมพอสมควร เขาเข้าไปใกล้เป้าหมายของตนเองมากขึ้นอีกก้าวหนึ่งแล้ว

จินหมิงฉือที่อยู่ฝั่งตรงข้ามยกกาสุราขึ้นรินให้เขาด้วยตนเอง ก่อนกล่าวยิ้มๆ "ท่านฉู่ ขออวยพรล่วงหน้าให้ท่านคว้าชัยชนะได้ในรอบรองชนะเลิศอีกสองวัน"

เหวินเฟิงเซ็งยิ้มบางๆ พลางกล่าวว่า "ขอให้เป็นอย่างที่ท่านพูด เวทีประลองสุดยอดฝีมือครั้งนี้มีคนเก่งอยู่มากมาย ทว่าผู้แพ้จะพยายามจนสุดความสามารถแน่นอน"

เพื่อจะชิงที่นั่งตรงเข้าสู่รอบรองชนะเลิศของสกุลจิน เขาต้องสิ้นเปลืองความคิดความอ่านไปมากนักกว่าจะได้รับรางวัลว่างใจจากสกุลจิน ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนต้องดูการแข่งรอบรองชนะเลิศในอีกสองวันแล้ว

สองวันผ่านไปในช่วงพริบตา วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการแข่งขันรอบแรกแล้ว หากผู้เข้าแข่งขันที่ถูกคัดออกก่อนหน้านี้ไม่ยอมรับการตัดสินก็สามารถนำผลงานของตนเองไปให้ผู้ตัดสินอีกกลุ่มประเมินใหม่ได้

แน่นอนว่าการทำเช่นนั้นมีความเสี่ยงมากพอตัว หากผู้ตัดสินอีกกลุ่มให้การตัดสินว่าผลงานชิ้นนั้นสมควรถูกคัดออกเช่นเดียวกัน ผู้เข้าแข่งขันก็จะไม่มีสิทธิ์ร่วมงานเวทีประลองสุดยอดฝีมือในครั้งถัดไป

งานนี้จัดขึ้นทุกสิบปี คนทั่วไปที่ไม่ได้มีระดับถึงระดับยอดยุทธ์

อย่างมากก็มีอายุขัยเพียงแค่อายุแปดปี การจะถูกห้ามลงแข่งหนึ่งครั้งถือเป็นเรื่องร้ายแรงเกินไป ดังนั้นหากมิใช่เพราะมั่นใจในผลงานของตนเองเต็มที่ ก็ไม่มีใครเรียกร่องจะทำเช่นนั้นง่าย ๆ

นักกลไกจากแคว้นต่างๆ ที่เข้าร่วมการแข่งขันรอบแรกมีอย่างน้อยเป็นพันคน สุดท้ายต้องถูกคัดออกเก้าร้อยกว่า แม้ผู้ที่ขอให้ประเมินใหม่จะมีอยู่จำนวนน้อย แต่ก็ถึงสิบหกคน

สิบหกคนนี้สามารถเลือกได้เองว่าต้องการให้ผู้ตัดสินกลุ่มใด ประเมินผลงานของตนใหม่ ผลคือในจำนวนนั้นถึงกับมีสิบสองคนที่เลือกฉินโยวโยว

ใบหน้าไร้ความรู้สึกของเหยียนตี้จึงอดจะขมิงทิ้งไม่ได้

ไม่กี่วันมานี้ชื่อเสียงของฉินโยวโยวได้เลื่องลือกันไปในหมู่นักกลไกที่ร่วมการแข่งขันรอบแรก จนโด่งดังกว่าผู้ตัดสินที่สามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการโกสงมาเป็นตัวแทนอย่างรวดเร็ว ผู้แข่งขันที่ได้รับการประเมินจากนางไม่ว่าจะผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศได้หรือไม่ ล้วนแต่ชื่นชมสรรเสริญนางแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน

ตัวนางเองมีฐานะเป็นถึงศิษย์ของฉีเทียนเล่อผู้เป็นแบบอย่างของเหล่านักกลไก อีกทั้งสามวันมานี้ก็ใช้ความสามารถแท้จริงพิสูจน์ความรู้อันลึกซึ้งในด้านวิชาการโกที่ตัวนางมีแล้ว จึงไม่มีใครดูถูกนางเพราะนางอายุน้อย ไม่มีตบะ ซ้ำยังเป็นสตรีอีก

ผู้แข่งขันที่หวดควาชนคิ้วขาวโพลนแล้วผู้หนึ่งถึงขั้นพูดตรงๆ ว่า "ตาแก่อ่างข้าไม่รู้ว่าจะยังมีชีวิตอยู่ร่วมงานครั้งต่อไปได้หรือไม่ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น สามารถได้รับการชี้แนะจากศิษย์เอกของมือเทพเนรมิต

สักเล็กน้อยก็ไม่เสียแรงเกิดแล้ว"

เห็นแม่นางน้อยนางหนึ่งได้หน้าเกินตนเองที่ลำบากพากเพียร
มาหลายสิบปีอย่างง่ายดายเช่นนี้ ตัวแทนผู้ตัดสินจากสามตระกูลใหญ่
ก็ให้รู้สึกไม่สบอารมณ์

ที่ว่าพวกเขาก็ไม่กล้าไปทำสู้กับฉินโยวโยว ด้วยอำนาจของตนเอง
อายุปุ่นนี้ทั้งยังมากประสบการณ์กว่าก็เป็นเรื่องสมควรแล้ว แต่ถ้าแพ้
ขึ้นมา ต่อไปจะยังมีหน้าพบผู้คนได้อีกหรือ

ยามนี้เบื้องหน้าผู้ตัดสินอีกสามกลุ่มที่เหลือไม่มีผู้เข้าแข่งขันแล้ว
ในที่สุดก็สามารถเงี่ยหูฟังได้ว่าฉินโยวโยวให้การประเมินผลงานของ
สิบสองคนนี้อย่างไร

เพียงได้ฟังไปไม่กี่คน พวกเขาก็อดโอบหน้าเปลี่ยนสีไม่ได้แล้ว
สาวน้อยนางนี้อายุเพียงสิบกว่าปีจริงๆ หรือ ฉีเทียนเล่อเก่งกว่าพวกเรา
มากเพียงนี้เชียว? แต่ลูกศิษย์ตัวน้อยผู้หนึ่งก็มีความรู้ในวิชากลไกลึกซึ้ง
เพียงนี้?!

ผู้อาวุโสสามจากสกุลเหวินแห่งยอดเขาช่าอวี่นที่เป็นตัวแทน
ตระกูลรับหน้าที่ผู้ตัดสินลอบพิจารณาหัตถ์ฉินโยวโยวอย่างเงี่ยบๆ
ในดวงตามีแว่จั่วร้ายวาบผ่าน

ผู้อาวุโสสามแห่งสกุลเหวินผู้นี้คือลุงแท้ๆ ของประมุขสกุลเหวิน
คนปัจจุบัน ขณะเดียวกันก็เป็นสมาชิกคนสำคัญในชุมนุมอำนาจฝ่ายพวกเขา
ก่อนหน้านั้นประมุขสกุลเหวินได้ภาพเหมือนของฉีเทียนเล่อไป
จึงส่งยอดฝีมือออกค้นหาที่อยู่ของเขาเป็นการลับไม่กี่เดือนก่อนหน้า
มีข่าวส่งมาจากเมืองปาไชว่าไม่กี่ปีก่อนที่สาขาของเหวินเฟิงเซ็งเคยมี

แขกผู้หนึ่งพาแม่ฉางน้อยนางหนึ่งมาพักอยู่ชั่วคราว แขกผู้นั้นมีหน้าตาคล้ายกับคนในภาพยิ่งยวด

พวกเขาส่งคนไปหาเหวินเฟิงเซิ่งเพื่อสอบถามเรื่องนี้ ผลคือคนที่ส่งไปมิได้กลับมาอีก ส่วนสาขาเมืองปาไช่ก็ถูกเพลิงเผาอดวาย ครั้นต่อมาพวกเขาส่งคนไปตรวจดูก็ไม่พบเบาะแสใดๆ ทั้งสิ้น

เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ว่าเป็นฝีมือของเหวินเฟิงเซิ่ง ฉีเทียนเล่อ หรือเซิ่งผิงซินอ่องกันแน่ กระทั่งว่าเหวินเฟิงเซิ่งยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ก็มิอาจรู้ได้เช่นกัน ทว่าสกุลเหวินมีความแค้นกับฉีเทียนเล่ออยู่ก่อน จึงไม่อาจไม่ระวังได้

เมื่อก่อนฉีเทียนเล่อตัวคนเดียว ต่อให้มีฝีมือโดดเด่นเหนือใครเพียงใดก็ยังไร้อนาคต แต่บัดนี้ศิษย์ของเขาแต่งงานเป็นพระชายาเซิ่งผิงซินอ่องแห่งแคว้นเซียงเยวี่ย จึงไม่อาจมองผ่านได้อีก

วันเวลาที่พวกเขาสามตระกูลใหญ่ถูกฉีเทียนเล่อเพียงคนเดียวกดข่มจนใจหัวไม่ขึ้น เขาไม่อยากจะใช้ชีวิตเช่นนั้นอีกแม้แต่วันเดียว คิดว่าอีกสองตระกูลที่เหลือก็น่าจะไม่มีความรู้สึที่ดีอะไรต่อฉีเทียนเล่อคู่ๆด้วยกัน

แคว้นเซียงเยวี่ยได้ฉีเทียนเล่อช่วยเหลือ ไม่ช้าก็เร็วจะต้องมาเล่นงานพวกเขา สำหรับเรื่องนี้ พวกเขาสามตระกูลใหญ่และกลุ่มอำนาจอื่นเป็นต้นว่าสำนักเฟิงเสินอาจมีความเป็นไปได้ที่จะร่วมมือกัน...

ผู้อาวุโสสามเฒ่ามองไปยังจินฝูฉูและผู้เฒ่ารองเฟิง คนทั้งสองต่างมีสีหน้าหม่นมัว ไม่รู้ว่าในใจกำลังคิดอะไร

ไม่นานราตรีก็ล้อยลงมา หลังผู้ตัดสินทั้งสี่กลุ่มหารื้อกันแล้วก็ได้

รายชื่อผู้แข่งขันทั้งสี่สิบคนที่เข้ารอบรองชนะเลิศออกมาในที่สุด ชุนนาง
พิธีการคัดลอกเรียบร้อยก็นำไปติดไว้บนกระดานประกาศผลที่อยู่นอก
สนามฝึก นอกจากนี้มีชื่อแล้วยังมีคำแนะนำผลงานของผู้แข่งขันที่ผ่าน
เข้ารอบรองชนะเลิศแต่ละคนถูกติดไว้บนรั้วนอกสนามให้คนทั้งหมดได้
อ่านประกอบด้วย

สามารถผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศได้ สำหรับนักกลไกจำนวนมาก
นับเป็นความสำเร็จอันควรค่าให้ภาคภูมิใจอย่างยิ่งในชีวิตแล้ว

วันนี้ฉินโยวโยวต้องตรวจดูผลงานของผู้แข่งขันเพิ่มขึ้นอีกสิบสองคน
เพิ่งขึ้นรถนางก็เหนื่อยจนต้องเอนร่างพิงกับเก้าอี้ ไม่มีแรงจะนั่งให้ตรง
ทว่าอารมณ์ยังคงคึกคักอย่างมาก

"ข้าไม่เห็นชื่อของท่านอาเหวินในรายชื่อผู้แข่งขันที่เข้ารอบทั้งสี่สิบ
ชื่อเลย หรือว่าเขาจะเป็นหนึ่งในตัวแทนที่ตรงเข้ารอบรองชนะเลิศของ
สกุลฉิน ไม่รู้ว่าตระกูลที่เหลือจะเลือกใคร"

เหยียนต๋ิงตั้งตัวนางมากอดไว้ในอ้อมแขน "จูบข้าหนึ่งทีแล้วจะบอกเจ้า"

ฉินโยวโยวเบิกตาโตมองเขาด้วยสีหน้าพิกลโดยไม่พูดอะไร

"เป็นอะไรไป"

"ท่านทำได้อย่างไร โฉนจึงพูดถ้อยคำไม่จริงจังเช่นนี้ออกมาด้วย
ท่าทางภูมิฐานสง่าผ่าเผยได้เล่า" ฉินโยวโยวแค้นเสียงว่า

ถ้าฟังดูจากใบหน้าเรียบที่เหมือนไม่มีอะไรมากระทบได้ของ
ผู้มีพระคุณปีศาจแล้ว จะต้องไม่มีใครคิดแน่ว่าเขาจะเอ่ยปากเกียรติเป็น
มิหน้าข้ายังเกี่ยวได้จริงจังถึงเพียงนี้!

เหมือนกับใส่หน้ากากอย่างไรอย่างนั้น สีหน้าตรงข้ามกับกิริยาวาจา
โดยสิ้นเชิง

เหยียนตี้ยกมือลูบเรือนผมฉินโยวโยวเบาๆ น้ำเสียงอันราบเรียบ
คล้ายว่าแอบซ่อนความหมายลึกซึ้งไร้อำกัต์ "อีกไม่นานเจ้าก็รู้แล้ว"

ฉินโยวโยวพลันเกิดสังหรณ์ใจไม่มีใครดีนัก "รู้แล้วอย่างไรต่อ"

เหยียนตี้ไม่ตอบ เพียงกระซิบอ้อมกอดก่อนจุมพิตริมฝีปากนาง
กระทั่งนางหายใจไม่ทันจึงผละออกเล็กน้อย ขบแหม่มเบาๆ อย่าง
ไม่หายอยาก ค่อยๆ ไหลจากริมฝีปากแดงของนางไปที่หว่างคิ้ว ดวงตา
ปลายจุมก พวงแก้ม ไบหู...

ฉินโยวโยวถูกเขาจุมพิตหน้าแดงหูร้อน นางจึงก้มศีรษะฝังหน้าลงใน
อ้อมอกเขา ปฏิเสธการรุกเร้า

เหยียนตี้เองก็ได้เรียกร้องต่อ เพียงแต่ยกมือลูบหลังไหล่นาง

ฉินโยวโยวควางออกมาเสียงหนึ่งด้วยความสบาย ความมั่งวงค่อยๆ
คืบคลาน ระหว่างสะลิมสะลือนางคล้ายได้ยินเสียงเหยียนตี้พูดว่า "รู้แล้ว
เจ้าก็จะเป็นของข้าไปตลอดกาล"

รอบรองชนะเลิศของงานเวทีประลองสุดยอดฝีมือแบ่งออกเป็น
สามรอบ รอบที่หนึ่งให้ออกแบบและทำกลไกหนึ่งชิ้นออกมาภายในเวลา
ที่กำหนดโดยใช้สิ่งของที่ฝ่ายเจ้าภาพจัดมาให้ รอบที่สองให้ออกแบบและ
วาดแบบร่างกลไกออกมาหนึ่งภาพตามโจทย์ที่ตั้งให้ ส่วนรอบที่สาม
ก็ให้แคว้นเจ้าภาพออกโจทย์โดยไม่จำกัดรูปแบบ สิบคนที่ได้คะแนนรวม
ทั้งสามรอบสูงสุดจะได้ผ่านเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศ

เทียบกับผู้แข่งขันทั้งสี่สิบคนที่ได้แสดงฝีมือในการแข่งขันรอบแรก เมื่อสามวันก่อนแล้ว ผู้ที่ดึงดูดสายตาคนยิ่งกว่ากลับเป็นตัวแทนทั้งสิบที่ได้ผ่านตรงเข้ารอบรองชนะเลิศจากสามตระกูลใหญ่รวมถึงแคว้นเจ้าภาพ

ในสิบคนนี้เป็นคนจากสามตระกูลใหญ่ตระกูลละสามคน หนึ่งในคนที่เหลือเป็นคนของแคว้นเจ้าภาพ

ดูจากที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ผู้ที่เข้ารอบชิงชนะเลิศได้ล้วนเป็นตัวแทนจากสามตระกูลใหญ่ และผู้ที่คว้าสามอันดับแรกได้ในตอนท้ายยังเป็นคนจากสามตระกูลใหญ่แทบทั้งสิ้น ต่อให้บังเอิญมีช้อยกเว้นโผล่มาสักคนสองคน หลังจบงานไม่นานพวกเขาก็จะร่วมกับสามตระกูลใหญ่อยู่ดี

ส่วนตัวแทนจากแคว้นเจ้าภาพนั้นก็ยังมีเพียงสองประเภท

หากมิได้เป็นนักกลไกรุ่นเยาว์ที่โดดเด่นที่สุดจากแคว้นนั้นๆ ก็เป็น 'ความช่วยเหลือจากภายนอก' ที่ว่าจ้างมาด้วยราคาแพง

เพื่อรักษาหน้าของแคว้นเจ้าภาพ ขอเพียงตัวแทนทำผลงานได้ไม่แย่งเกินไปก็ล้วนเข้ารอบชิงชนะเลิศได้ ทว่าคิดจะชิงตำแหน่งสามอันดับแรกนั้นเป็นเรื่องที่ยากเกินไป

ตัวแทนจากแคว้นเซียงเยวี่ในปีนี้เป็นศิษย์คนโตของปรมาจารย์กลไกอันดับหนึ่งในวังให้การอุปถัมภ์ ปีนี้อายุสี่สิบและเป็นนักกลไกชั้นสามในอันดับต้นๆ แล้ว นับว่าโดดเด่นพอตัว

ทว่าเมื่อเทียบกับตัวแทนจากสามตระกูลใหญ่อันดับวิชากลไกแล้ว ก็พูดได้แค่ 'พอใช้ได้' เท่านั้น

ทว่าแคว้นเซียงเยวี่มีศิษย์เอกของมือเทพนมรมิตอยู่ด้วย ทำให้โดดเด่นเป็นที่สนใจเกินหน้าของสามตระกูลใหญ่ ไม่มีความจำเป็นต้อง

ขยายความเรื่องตัวแทนผู้เข้าแข่งขันกันอีก

ผู้เข้าแข่งขันที่สกุลเหวินแห่งยอดเขาชยาอวินและสกุลเพิงแห่งซีเหอ
ส่งออกมาล้วนเป็นคนคุ่นหน้าคุ่นตา แต่ผู้ที่สกุลจินแห่งกุยซานไถส่ง
ออกมากลับมีเพียงเงินหมิงซุนคนเดียวที่ทุกคนเคยเห็นหน้า ส่วนสองคน
ข้างกายนาง คนหนึ่งเป็นบุรุษในชุดบัณฑิตสีน้ำเงินอมเทา เขาใส่หน้ากาก
ทองแดงปิดบังใบหน้าครึ่งบนทำให้มองหน้าตาที่แท้จริงไม่ออก ส่วนอีกคน
เป็นชายที่แก่กว่าสวมชุดสีดำ แม้จะเปิดเผยใบหน้า แต่คนจากสองตระกูล
ใหญ่ที่เหลือกลับไม่มีใครเคยเห็นเขามาก่อน

ผู้เฒ่ารองเพิงกล่าวยิ้มๆ กับจินผู้ดูด้วยท่าที่กำกวม "หลานชายจิน
ตัวแทนที่ตระกูลเจ้าส่งมาในครั้งนี้ไม่คุ่นหน้าเอาเสียเลย เห็นทีเรื่องที่ว่า
ไม่กี่ปีมานี้สกุลจินมีผู้เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถปรากฏตัวขึ้น
ไม่ขาดสายจะเป็นความจริง เอะๆ"

จินผู้ดูนึกแค้นในใจ สามตระกูลใหญ่รู้จักแกใจดีถึงเรื่องที่ไม่กี่ปีมานี้
สกุลจินมีคนโดดเด่นปรากฏขึ้นเพียงไม่กี่คน ผู้เฒ่ารองเพิงจงใจพูดเช่นนี้
แสดงชัดว่าต้องการถากถางเหน็บแนม

ผู้อาวุโสสามของสกุลเหวินเองก็หัวเราะร่วนก่อนเอ่ยว่า "นอกจาก
หมิงซุนสาวน้อยนางนั้นแล้ว หลานชายจินช่วยแนะนำตัวอีกสองคน
ให้พวกข้าตาแก่ทั้งสองฟังสักหน่อยได้หรือไม่ ล้วนเป็นเสาหลักของ
สามตระกูลใหญ่เฉกเดียวกัน พวกข้าสองตาแก่กลับจำพวกเขาไม่ได้
พูดออกไปมีแต่จะทำให้คนขบขัน"

จินผู้ดูถูกพวกเขาสองคนร่วมมือกันบีบคั้นก็มีสีหน้าเย็นเยียบก่อน
กล่าวเรียบๆ "ท่านนี่คือจินจื้อจิงญาติผู้พี่ของหลาน อีกท่านคืออู่อวินเซิน

ศิษย์ต่างแค้นของสกุลจินเรา"

เขาไม่ยอมพุดเกินความจำเป็นแม้แต่คำเดียว สอดคล้องกับ
ท่าทีลึกลับของสกุลจินแห่งกุ้ยซานไท่อย่างยิ่ง ผู้เผ่ารองเฟิงสบตากับ
ผู้อาวุโสสามสกุลเหวิน ต่างก็ลอบระแวงระวังขึ้นมา

จินจื่อจิงมีฐานะเป็นญาติผู้ใหญ่ของจินฝูฉู่ ไม่ว่าจะกล่าวอย่างไรก็เป็น
สายตรงของสกุลจิน หลายปีมานี้ไม่เคยได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับเขา
แม้แต่บ่อยินิด เป็นไปได้มากว่า จะเป็นยอดฝีมือผู้ลุ่มหลงในวิชากลไก
ตัวจริง คนเช่นนี้ในตระกูลพวกเขาก็มีอยู่หลายคน ยามปกติลึนไม่เคย
ปรากฏตัวอย่างเปิดเผย แต่หากกล่าวถึงเรื่องวิชากลไก คนเหล่านี้ก็
เก่งกาจกว่าผู้อาวุโสที่มีชื่อเสียงอยู่ข้างนอกเหล่านั้นเสียอีก

แม้หลายปีมานี้ผู้เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถของสกุลจิน
แห่งกุ้ยซานไท่จะโรยราไป แต่อูฐที่ผอมแห้งก็ยังตัวใหญ่กว่าม้า* หาก
ฮึดสู้ขึ้นมาจริงๆ ก็รับมือไม่ถนัดนัก

ส่วนอู๋อวี่นเซินที่ว่าเป็นศิษย์ต่างแค้นอะไรนั้นน่าจะเป็นคนในข่าวลือ
ระยะนี้ที่ว่าสกุลจินซำชว่นมาใหม่เสียมากกว่า นักกลไกสมัครเล่นเช่นนี้
พวกเขาจะไม่กังวลสักเท่าไร

อย่างไรเสีย ใ้ชื่อว่าทุกคนจะมีพรสวรรค์เหนือมนุษย์เฉกเช่นมือเทพ
เนรมิตฉีเทียบเล่อได้ หากไม่มีวงศ์ตระกูลและเงินมหาศาลคอยอุ้มชู
โดยทั่วไปความเจริญก้าวหน้าและอนาคตของนักกลไกผู้นั้นก็ล้วนถูก
กำหนดไว้แล้ว

ฉินโยวโยวฟังบทสนทนาโต้ตอบของพวกเขาแล้วก็อดจะมอง

* อูฐที่ผอมแห้งยังตัวใหญ่กว่าม้า เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านหนึ่ง ต่อให้ตกอับก็ยัง
เก่งกว่ามือใหม่ในด้านนั้น

'จู่อวินเซิน' ผู้ที่นั่นนานขึ้นหลายอดีตใจไม่ได้ ซึ่งก็มองเห็นแนวขบขันที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนจากข้างในดวงตาเขาอย่างที่คิดไว้จริงๆ

แม้นางจะจดจำรูปร่างหน้าตาของเหวินเฟิงเซิงได้รายละเอียดยิ่ง แต่แววตาอ่อนโยนแถมขบขันเช่นนี้นางจำได้ชัดเหลือเกิน

ภายในสนามฝึกมีโต๊ะไม้ห้าสิบตัวตั้งเรียงกันเรียบร้อยแล้ว โต๊ะแต่ละตัวล้วนอยู่ห่างกันเป็นพื้นที่กว้างขวางหนึ่งเพื่อไม่ให้ผู้เข้าแข่งขันแอบดูกันได้

บนโต๊ะไม่มีตะกร้าไม้ไผ่วางอยู่หนึ่งใบ ข้างในใส่ของจำพวกแผ่นเหล็ก ลวดเหล็ก ตะปูเหล็ก แผ่นไม้ และเส้นเอ็นไว้ในจำนวนที่เท่ากัน เมื่อเสียงระฆังดังขึ้น นักกลไกทั้งห้าสิบคนต้องใช้ของเหล่านี้ประกอบกลไกออกมาหนึ่งชิ้นภายในเวลาสองชั่วยาม

ฉินโยวโยวมองดูเหล่านักกลไกที่ต่างคนต่างยุ่งง่วนอยู่ด้านล่างเวที ก็อดจะถอนหายใจไม่ได้

พอการแข่งขันเริ่มตั้นขึ้น นางก็ถูกเหยียนตี้เรียกไปนั่งข้างๆ อยู่ห่างไกลจากผู้ตัดสินคนอื่นๆ เหยียนตี้ได้ยินเสียงนางถอนหายใจ ก็คาดเดาได้ว่านางคิดอะไรอยู่ในใจ จึงกุมมือนางไว้พาลงกล่าว "ข้าจะฟื้นฟูตบะให้เจ้าภายในหนึ่งเดือน"

นางไม่มีตบะแล้ว บัดนี้จึงทำกลไกได้ไม่สะดวก ความเร็วในการทำช้ากว่าเมื่อก่อนเกินสิบเท่า ความแม่นยำก็ไม่สู้ในอดีต ครั้นมาเห็นผู้อื่นเคลื่อนไหวกล่องแคล่วว่องไว แค่มือหยิบจับก็ตัดแผ่นเหล็กเป็นรูปร่างต่างๆ ได้อย่างง่ายดายประหนึ่งพับกระดาษ แน่แน่นอนนางยิ่งจะรู้สึกเศร้าใจหนักกว่าเดิม

"จริงๆ หรือ" ฉินโยวโยวเอียงศีรษะมองเขาอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ก่อนหน้านี้ผู้มีพระคุณปีศาจไม่เคยพูดอย่างแน่ชัดว่าจะฟื้นฟูตบะ
ให้นางเมื่อไร นางกำลังแอบกังวลอยู่พอดีว่าเขาไซ้จะรอจนพวกเรา
แต่งงานกันเรียบร้อยแล้วก่อนถึงจะยอมลงมือหรือไม่

ภายในหนึ่งเดือน...ตามหลักแล้วไม่ว่าอย่างไรก็ไม่น่าจะจัดพิธี
แต่งงานแบบเต็มพิธีการได้ทัน จีนโยวโยวพลันรู้สึกที่ว่าตนเองเหมือนจะ
ได้กำไรแล้ว

"จริงสิ" คำตอบของเหยียนตี้ชัดเจนไม่ซับซ้อน

ทว่าจีนโยวโยวไม่เพียงไม่วางใจ กลับยิ่งรู้สึกเป็นกังวลกว่าเดิม...
คงมิได้มีหลุมพรางอะไรอีกกระมัง!

ช่างเถอะ ถึงอย่างไรตอนนี้นางก็สู้ผู้มีพระคุณปีศาจไม่ได้ ต่อให้
มีหลุมพรางแล้วอย่างไร สัตว์วิเศษทั้งสองล้วนอยู่ในกำมือเขา หากเขา
ต้องการทำอะไรกับนางจริง นางก็ทำได้เพียงยอมถูกระทำโดยดีแล้ว

จีนโยวโยวพยายามดึงความสนใจกลับไปเหล่าผู้เข้าแข่งขันกลาง
สนามฝึกด้วยความอึดอัดกักกั่ม

ครั้นมองไปคราวนี้ก็ลับค่อยๆ มองเห็นความผิดปกติเล็กๆ

"คนผู้นั้น คนแถวที่ห้าทางซ้ายสุดคนนั้นไม่ธรรมดาเลย" จีนโยวโยว
กระซิบพูดกับเหยียนตี้

เหยียนตี้เพิ่งมองไปยังคนที่จีนโยวโยวพูดถึง ก่อนที่หัวคิ้วจะค่อยๆ
ขมวดมุ่น

เขามองไม่ออกว่าคนผู้นั้นมีความพิเศษใดในด้านการทำกลไก แต่
ดูจากท่วงท่าแต่ละการเคลื่อนไหวแล้ว คนผู้นั้นเป็นยอดฝีมือชาวยุทธ์
อย่างแน่นอน ยอดฝีมือที่จิตใจปิดบังตบะเอาไว้

"เหลียงลิ่ง"

สมแล้วที่เหลียงลิ่งเป็นคนสนิทของเหยียนตี้ เขาถึงกับส่งรายชื่อผู้แข่งขันที่ตรงกับตำแหน่งที่อยู่ด้านกลางเวทีในวันนี้มาให้โดยไม่ต้องรอให้เหยียนตี้สั่ง

"หวังซุนซิ่น ชาวแคว้นตงเซี่ยน อายุสามสิบแปด ผู้ฝึกยุทธ์ขั้นสี่ เป็นผู้ในกลุ่มของผู้อาวุธสามสกุลเหวินเลือกเข้ามา มีน้ำหนักถึงจำเขาไม่ได้" ฉินโยวโยวขยับไปข้างกายเหยียนตี้ เหลือบดูรายละเอียดบนกระดาก่อนพิมพ์้าออกมา

"เจ้าจำใครได้" เหยียนตี้ถามด้วยท่าทางเคร่งเครียดยิ่ง

สตรีที่อยู่กับเขาทั้งเข้าเย็นมาเป็นเดือนๆ ยังจำเขาได้ไม่แม่นยำ กลับกล้าพูดว่าจำคนอื่นได้?!

ฉินโยวโยวเบะปาก ก่อนตอบด้วยสีหน้าหม่นหมอง "จำเขาไม่ได้ แต่จำความรู้สึกซึ่งในวิชากลไกของเขาได้ดี เรื่องนี้จำจำได้เสมอ"

"อ้อ? เทียบกับเจ้าแล้วเป็นอย่างไร" น้อยนักที่เหยียนตี้จะได้ยิน ฉินโยวโยวกล่าวชมใครว่ามีความรู้สึกซึ่งต่อกลไก

"ย่อมจะสู้จำไม่ได้อยู่แล้ว" ฉินโยวโยวเซ็ดไบหน้าขึ้นน้อยๆ พลังตอบด้วยท่าทางภาคภูมิใจ คล้ายว่าอยากมีหางให้ยกใจแทบขาด

"แล้วหากเป็นเจ้าเทียบกับอาจารย์เจ้าเล่า" เหยียนตี้ถามอย่างอดใจไม่ได้ เขาไม่สนใจคำตอบนัก เพียงแต่เห็นฉินโยวโยวมีท่าทางเช่นนี้ จึงอดจะหยอกเข้านางไม่ได้

ฉินโยวโยวปลิ้นเงียบเสียวลง

เหยียนตี้แปลกใจอยู่บ้าง เขายกมือจัดผมข้างจอนให้นางก่อนกล่าว

ปลอบ "เป็นอะไรไป ต่อให้เจ้าสู้เขาไม่ได้ก็ไม่เห็นจะเป็นไร" ถึงอย่างไร เขาก็ไม่มีความสนใจต่อชีเทียนเล่อสุดพิลึกนั่นอยู่แล้ว

ฉินโยวโยวพูดเสียงอู้อี้ "อาจารย์บอกว่าวันนี้ได้ที่เข้าเปิด 'กล่องดำ' ออก ความรู้ต่อกลไกก็จะเหนือเขาอย่างแท้จริง เขาจะทำแบ่งข้าวหมักกอบ ฉลองกับข้าด้วยตนเอง แต่พอข้าทำได้ เขากลับไม่อยู่แล้ว..."

มือของเหยียนตี้ที่วางอยู่บนไหล่ฉินโยวโยวชะงักค้าง นึกเสียใจอยู่บ้าง ว่าตนเองไม่ควรเอ่ยถึงอาจารย์นางโดยไม่มีเหตุจำเป็น ขณะเดียวกันก็ อดจะวิษยาตำแหน่งของชีเทียนเล่อในใจนางไม่ได้

แต่เหยียนตี้ก็เข้าใจดีว่าเขากับฉินโยวโยวเพิ่งรู้จักและอยู่ด้วยกัน เพียงไม่กี่เดือน ยากยิ่งที่จะเข้ามาแทนที่ทางด้านความรู้สึกอันลึกซึ้งและความใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งกว่าบิดาบังเกิดเกล้าที่ชีเทียนเล่อมีต่อนาง ในสิบกว่าปีมานี้ได้

ไม่เป็นไร ข้ายังมีเวลาหลังจากนี้อีกนับไม่ถ้วนให้ใช้กับนาง!

"หวังซุนซันผู้นี้เป็นไปได้อีกมากที่จะเป็นยอดฝีมือปลอมตัวมา เพียงแต่ ไม่รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไรถึงได้ลอบปะปนเข้างานเวทีประลองสุดยอดฝีมือ เช่นนี้" เหยียนตี้ไม่อยากจะให้ฉินโยวโยวคิดถึงอาจารย์ของนางต่อ จึงจจใจ เบี่ยงเบนประเด็น

"อืม ความรู้ในวิชากลไกของเขาอาจจะไม่ด้อยกว่าท่านอาเหวินเลย..."

ฉินโยวโยวเริ่มเป็นห่วงเหวินเฟิงซึ่งขึ้นมา

จุดที่คนทั้งสองนั่งอยู่ห่างจากที่นั่งของผู้ตัดสินช่วงหนึ่ง กอปรกับ เหยียนตี้แอบใช้ลูกไม้บางอย่าง ทำให้ผู้ตัดสินหกคนที่เหลือล้วนไม่ได้ยิน บทสนทนาของพวกเขา และยิ่งไม่มีทางรู้ว่าในสนามถึงกับมี 'ม้ามีดี'

ปรากฏตัวแล้ว

ทว่าครั้นการแข่งขันจบลง พวกเขาได้ตรวจดูผลงานพร้อมกับ
รวมคะแนนของแต่ละคนแล้ว สีหน้าของคนทั้งหมดต่างก็ไม่น่ามองขึ้นมา
อันดับหนึ่งหวังซุนซิ่น อันดับสองอู๋อวี่นเซิน อันดับสามจินจื่อจิง...
ศิษย์ของพวกเขาสามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไปถึงกับทำคะแนน
ได้เพียงลำดับสาม!

เพื่อความโปร่งใสยุติธรรม ผลงานที่ส่งมาทั้งหมดจึงมิได้เขียนชื่อ
ผู้ทำกลไกไว้ จวบจนยามประกาศผลในตอนท้ายพวกเขาถึงได้รู้ตัวตน
เจ้าของผลงานกลไกแต่ละชิ้น

แม้ว่าพวกเขาจะดูขั้นตอนการทำกลไกของผู้แข่งขันแต่ละคนได้
แต่ผู้ที่ไม่มองก็ดูเคล็ดลับออกได้นั้นเห็นจะมีเพียงฉินโยวโยวผู้เดียว
คนอื่นล้วนแต่ให้ความสนใจกับศิษย์ตระกูลของตนมากกว่า คิดไม่ถึง
โดยสิ้นเชิงว่าหวังซุนซิ่นผู้นี้จะเผลอมายื่นแถวหน้าอย่างไม่ให้สู้ไม่ให้เสีย

อู๋อวี่นเซินนั้นช่างเถอะ จะดีจะชั่วก็ได้ชื่อว่าเป็นศิษย์ต่างแซ่ของ
สกุลจิน แต่หวังซุนซิ่นนี่เป็นตัวละครไร ไม่เห็นจะเคยได้ยินชื่อ!

ผลลัพธ์เช่นนี้เหมือนกับเหยียบหน้าของสามตระกูลใหญ่ด้าน
วิชาการไถ่เดียว!

หลังผลการประเมินประกาศออกมา สายตาไม่กระจ่างแจ้งนับคู่
ไม่ถ้วนก็มองไปที่หวังซุนซิ่นผู้มีรูปโฉมธรรมดาสามัญและหาจุดเด่นใดๆ
ไม่ได้เลยสักนิดผู้นี้พร้อมเพรียง แอบคาดเดากันว่าเขาเป็นยอดฝีมือ
จากกลุ่มอำนาจใดกันแน่

หวังซุนซิ่นคล้ายมองไม่เห็นสายตาพิกลเหล่านั้น เขาเพียงนั่งเสียบๆ

อยู่ในที่ของตนเอง รอคอยให้การแข่งรอบที่สองเริ่มต้นขึ้น

ในสามตระกูลใหญ่มีเพียงจินฝูถู่ที่อารมณ์ไม่เลวผู้เดียว สกุกจินสามารถชิงอันดับสองและสามมาได้ในรอบที่หนึ่งก็ถือเป็นผลงานที่อยู่เหนือความคาดหมายของเขาแล้ว

เขามองคนไม่ผิดจริงๆ ดูท่าก่อนหน้านี้คู่แข่งวันเซินผู้นี้จะแอบซ่อนความสามารถแท้จริงเอาไว้บางส่วน โชคดีที่บัดนี้อีกฝ่ายเป็นคนของสกุกจินของเขาแล้ว ดูท่าวันหน้าคงต้องเปลืองแรงมัดใจอีกฝ่ายให้มากขึ้น อีกฝ่ายจะได้อุทิศตัวทำงานให้กับสกุกจินของเขาอย่างสุดจิตสุดใจ

จวินปู่ผู้หนดเพิ่มที่ก่อนหน้านี้สงสัยในความสามารถการเป็นผู้ตัดสินของฉินโยวโยวหัวเราะร่วนพลางกล่าวยินดีกับจินฝูถู่ "ท่านจินในสามอันดับแรกเป็นคนจากสกุกจินถึงสองคน ยินดีด้วย! ในความเห็นข้ากลไกที่ยอดฝีมือสองท่านนั้นของตระกูลท่านทำออกมาดีไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าของหวังซุนซิ่นผู้นั้นเช่นกัน ดูทำงานครั้งนี้ตระกูลท่านจะมีหวังได้คว้าตำแหน่งชนะเลิศแล้ว"

ถ้อยคำเหล่านี้จวินปู่ก็กล่าวจากใจจริง มิได้เจตนาจะประจบสอพลอจินฝูถู่แต่อย่างใด ฉะนั้นฝ่ายหลังฟังแล้วจึงยินดีเป็นพิเศษ ทว่าคนของสกุกเหวินและสกุกเฟิงกลับไม่พอใจ รอยยิ้มจอมปลอมบนใบหน้าล้วนจางลงไปหลายส่วน

"มิทราบว่าคุณชายาคิดเห็นประการใด" จวินปู่หันหน้ามาถามฉินโยวโยว

ท่าทีของเขาจริงใจยิ่งยวด เนื่องมาจากไม่กี่วันนี้ฉินโยวโยวได้พิสูจน์ชัดแล้วว่าวาจาในวันนั้นของนางมิใช่คำโกหก

แม้นางจะไม่มีตบะอยู่เลย แต่ชัดเจนว่ามีความรู้ในวิชากลไกลึกซึ้งกว่าผู้อื่น ควรค่าแก่ความเคารพนับถือจากเขาแล้ว

ฉินโยวโยวคิดเล็กน้อยก่อนตอบ "ชิ้นงานกลไกของหวังซุนซิ่นไม่เลวจริงๆ ได้คะแนนอันดับหนึ่งก็สมควรแล้ว ทว่ารอบที่หนึ่งนี้มีเวลาให้จำกัด ตบะของเขาเหนือกว่าผู้เข้าแข่งขันคนอื่น จึงได้เปรียบในด้านความเร็ว หากกล่าวถึงวิชากลไกเพียงอย่างเดียวก็ไม่แน่ว่าจะเหนือกว่าผู้แข่งขันในหกอันดับแรก"

คำอธิบายนี้ของฉินโยวโยวกล่าวได้ตรงจุดสำคัญ คนอื่นๆ พวกกันย่อนนึกถึงผลงานของหวังซุนซิ่น ภายใต้มี่ความประณีตซับซ้อนเหนือกว่าของคนอื่น แต่ถ้ายึดฝีมือที่ตระกูลตนเองส่งเข้าแข่งขันมีเวลามากพอ ก็ไม่แน่ว่าจะแพ้ให้เขาจริงๆ

คิดได้เช่นนี้ก็รู้สึกดีขึ้นมากทันที

การแข่งขันที่สองเป็นการวาดภาพออกแบบ เนื่องจากไม่ต้องลงมือทำ ระยะห่างที่เกิดจากตบะสูงต่ำจึงน้อยลงไปมาก

ผลบค่าผลการแข่งขันที่สองก็ออกมา ชู่อวินเฉินได้อันดับหนึ่ง คนจากสกุลเฟิงไต้ได้อันดับสอง คนจากสกุลเหวินไต้ได้อันดับสาม หวังซุนซิ่นได้อันดับสี่

สามตระกูลใหญ่ตีตื้นคืนได้ในที่สุด สีหน้าจึงน่ามองขึ้นบ้าง

การแข่งขันที่สามจะจัดขึ้นต่อในวันพรุ่งนี้ คนสกุลฉินพากันห้อมล้อมพวกชู่อวินเฉินจากไปด้วยความปิติยินดี ในขณะที่หวังซุนซิ่นกลับเดินไปหยุดอยู่เบื้องหน้าคนสกุลเฟิงแห่งซีเหอ ไม่รู้เขาพูดอะไรกับเฟิงกุยอวิน ไม่นานเขาก็จากไปพร้อมกับคนสกุลเฟิง

คนสกุลเหวินมองหน้ากันเลิ่กเล่ก หรือว่าหวังซุนซันผู้ี้จะเป็นคนของ
สกุลเฟิงแห่งซี่เหอ!

ผู้อาวุโสสามสกุลเหวินมีสีหน้าอึมครึม เขาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียง
เคียดแค้น "ได้! นี่คื้คนของสกุลจินกับสกุลเฟิงเก็บำความสามารถไว้
ด้วยต้องการทำให้สกุลเหวินเราต้องอับอายขายหน้า หี้ๆ! คอยดูไปแล้ว
กัน" พูดจบก็สะบัดแขนเสื้อพาบรรดาคนสกุลเหวินจากไป

คนของสกุลเหวินและสกุลจินคงคิดไม่ถึงเป็นแน่วที่จู่ๆ สกุลเฟิง
ก็ได้ยออดฝีมือลี้กลับเข้าเป็นพวกนั้น อันที่จริงเวลานี้ก็หาได้ยินดีปรีดา
สักเท่าไร

ตอนที่พวกเขากลับถึงสาขาภายในเมืองจื่อเยี่ย คนหนุ่มรูปงาม
ในชุดแพรตัวยาวสีเทาเงินผู้หนึ่งก็กำลังนั่งดื่มชาด้วยท่าทางผ่อนคลาย
อยู่บนที่นั่งประธานในห้องโถงใหญ่ สว่น้อยใจมองามในชุดสีเขียวราวหิมะ
สีนางติดตามรับใช้อยู่ด้านข้าง ดูเจ้าสำราญงามละมุนเสียนี้กระไร

หวังซุนซันกับเฟิงกุยอวีนก้าวไปคารวะพร้อมกัน ผู้เฒ่ารองเฟิง
กระแอมกระไอแห่งๆ สองที่ก่อนผื่นใจก้าวไปกล่าวทักทาย "มีทราบว่
เมธาจารย์จะให้เกียรติมาเยือน จึงไม่ได้ไปคอยต้อนรับ รู้สึกละอายใจ
ยิ่งนัก!"

ใบหน้าผู้เฒ่ารองเฟิงกำลังยิ้ม แต่ในใจกลับขมขื่น ดาวพิฆาตผู้ี้
ไม่อยู่ที่เมืองหลวงแคว้นตัวลี กลับตรงมาแคว้นเซียงเยวี่ยเช่นนี้...คิดจะ
ทำอะไรกันแน่!

คนหนุ่มที่ถูกรเรียกว่า 'เมธาจารย์' ผู้ี้ก็คือเมธาจารย์ชิวกวงเฮ้อซี่เฉา

ผู้เป็นองค์ชายเจ็ดแห่งแคว้นตัวลีและศิษย์เอกคนที่สามของเจียงหูเสียน
เจ้าสำนักเฟิงเสิน

เฮ้อซีเฉาเงยหน้าขึ้นมายิ้มน้อยๆ ให้ผู้เฒ่ารองเฟิงก่อนกล่าวว่า
"ข้าเป็นฝ่ายมารบกวนต่างหาก ผู้เฒ่ารองไม่ต้องเกรงใจ"

รอยยิ้มของเขาขณะกล่าววาจาดูอบอุ่นอ่อนโยนดูจส่ายลมวสันต์
ความหนาวเย็นอิมคริมต้นเหมันต์ถูกรอยยิ้มของเขาขับไล่หายไปกว่า
ครึ่งค่อน ผู้คนมักกล่าวติปากว่าสาวงามแยมยิ้มปานลุ่มเมือง แต่กลับ
หาู้ไม่ว่าบุรุษบางคนพอยิ้มขึ้นมาทำให้ผู้คนหลงใหลได้เช่นเดียวกัน

แม้แต่ผู้เฒ่ารองเฟิงที่รู้นิสัยใจคอของเขาดีก็ยังไม่เคยเคยมิ่ไปกับ
รอยยิ้มนี้ของเขา ในใจให้แอบตระหนกกับตนเอง 'ไม่ได้พบเพียงปีสองปี
'เคล็ดวิชาขั้นต้นที่ยั่งยืน' ของเมธอาจารย์ชวี่กวงผู้นี้เห็นได้ชัดว่าก้าวหน้า
ไปมาก 'ไม่ว่าความสามารถเป็นเช่นไรเมื่อเทียบกับเซิงผิงซินอ่อง

ทว่าที่นี้จะอย่างไรก็เป็นเมืองหลวงของแคว้นเซียงเยวี่ย ต่อให้
เมธอาจารย์ชวี่กวงเก่งกาจกว่านี้สักสิบเท่า หากถูกพบตัวก็ยังยากยิ่งที่จะ
หนีรอดไปได้ อันที่จริงผู้เฒ่ารองเฟิงก็หาได้สนใจเรื่องความเป็นความตาย
ของเขานัก แต่สกุลเฟิงแห่งซีเหอกับสำนักเฟิงเสินมีความสัมพันธ์ต่อกัน
ไม่ธรรมดา หากเกิดเรื่องกับเมธอาจารย์ชวี่กวงที่สาขาของพวกเขา ไม่ว่าจะ
ด้วยเหตุผลหรืออารมณ์ความรู้สึกเขาล้วนยากจะชี้แจงต่อสำนักเฟิงเสิน

"เมธอาจารย์มาคราวนี้มีทราบว่าเป็นเพราะเหตุไร" ผู้เฒ่ารองเฟิงเอ่ยถาม
อย่างระมัดระวัง

สถานการณ์ของแคว้นตัวลีต่างจากแคว้นเซียงเยวี่ย ภายใน
แคว้นเซียงเยวี่ยราชวงศ์สกุลเหยียนกุมอำนาจอย่างแท้จริง ในขณะที่

ราชวงศ์สกุลเฮ้อของแคว้นตัวลีต้องฟังคำสั่งของสำนักเพ็งเสิน ถึงขั้นว่าสำนักเพ็งเสินมีอำนาจตัดสินใจได้ว่าจะให้ใครสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้เลยที่เดียว

ลี้กัันว่าที่ฮ่องเต้ต้องค้ปัจจุบันของแคว้นตัวลีสามารถนำหน้าพี่น้องจำนวนมากขึ้นครองบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ได้หาใช่เพราะตัวเขามีความสามารถโดดเด่น แต่เป็นเพราะบุตรชายคนที่เจ็ดของเขาหรือก็คือเฮ้อซีเฉาผู้นี้มีพรสวรรค์เหนือผู้คน ได้รับเลือกจากเจ้าสำนักเพ็งเสินให้เป็นศิษย์เอกจนทำให้เขาพลอยมีความสำคัญในสายตาเจียงหฺรูเลียนไปด้วย สามารถกลายเป็นฮ่องเต้ของแคว้นได้โดยไม่ต้องลงทุนลงแรง

จากเรื่องนี้เห็นได้ว่าฐานะเมธอาจารย์ของสำนักเพ็งเสินมีค่ากว่าฐานะองค์ชายมากนัก ดังนั้นผู้เฒ่ารองเพ็งจึงเรียกขานเฮ้อซีเฉาว่า 'เมธอาจารย์' เฮ้อซีเฉาปรายตามองเพ็งกุยอวินปราดหนึ่งอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ก่อนเอ่ยว่า "กุยอวินเขาทำใจพาโยวโยวญาติพี่น้องตัวน้อยของเขา กลับสำนักเพ็งเสินไม่ลง ข้าจึงได้แต่ต้องมาด้วยตนเองแล้ว"

เพ็งกุยอวินใบหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย "ผู้น้อยไร้ความสามารถขอเมธอาจารย์โปรดอภัยด้วยขอรับ"

ผู้เฒ่ารองเพ็งอึ้งไป เพียงไม่นานก็รู้สึกตัวว่า 'โยวโยวญาติพี่น้องตัวน้อย' ที่เมธอาจารย์ชี้กวางพูดคือบุตรสาวของเหยาจี พระชายาเซิ่งผิงชินอ๋องในปัจจุบัน

"เจ้ามิได้ไร้ความสามารถ เพียงแต่มีความคิดรักหยกถนอมบุปผาเท่านั้น" เฮ้อซีเฉาบัดแขนเสื้อก่อนกล่าวกับหวังซุนซิ่น "ไม่กี่วันมานี้เข้าร่วมเวทีประลองสุดยอดฝีมือ รู้สึกเช่นไรบ้าง"

หวังซุนชินค้อมตัวน้อยๆ กล่าวตอบ "ได้เก็บเกี่ยวความรู้มาไม่น้อย สามตระกูลใหญ่มีความรู้ความสามารถจริงๆ เกรงว่าผู้น้อยคงชิงอันดับหนึ่ง ได้ยากเหลือเกิน"

บรรดาคนสกุลเฟิงอย่างผู้เฒ่ารองเฟิงนับว่าได้รับคำชมแล้ว ทว่า กลับไม่มีใครยิ้มออก

"พระราชาคนใหม่ของเซ็งผิงชินอ่องนั้นเป็นอย่างไร" เห็นได้ชัดว่า นี่คือการที่เฮ้อซีเฉาสนใจอย่างแท้จริง

"ผู้น้อยไม่ได้ไปขอคำชี้แนะจากนางด้วยตนเอง จึงได้ยินเพียง นักกลไกคนอื่นพูดกันว่า... ลีกล้ามีอาจหยั่งถึง"

เฮ้อซีเฉายิ้มเล็กน้อยก่อนลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวกับผู้เฒ่ารองเฟิง "นี่ก็ดีแล้ว ข้าขอตัวก่อน กุยก้อวินตามข้ากลับไปแล้วกัน"

พูดพลางพาดคนงามชุดขาวทั้งสี่นางเดินลอยชายจากไปโดยไม่รอให้ผู้เฒ่ารองเฟิงได้พูดอะไร

เฟิงกุยก้อวินแลกเปลี่ยนสายตากับผู้เฒ่ารองเฟิง ก่อนเดินตาม เฮ้อซีเฉาออกไป

จวบจนคนทั้งหมดจากไปไกลแล้ว ผู้เฒ่ารองเฟิงถึงได้ผ่อนลมหายใจยาวออกมา ในที่สุดดาวพิฆาตก็จากไปได้เสียที ขอเพียง อีกฝ่ายไม่ก่อเรื่องหรือเกิดเรื่องอะไรในถิ่นสกุลเฟิงเป็นพอ อย่างอื่น เขาไม่สนแล้ว

เฟิงกุยก้อวินตามเมธอาจารย์ชวีกวงขึ้นนั่งบนรถม้า ภายนอกดูสงบ และเคารพนบนอบ ทว่าในใจกลับร้อนรุ่มอย่างที่สุด เวลากระชั้นชิดเช่นนี้

เขาติดต่อนำให้เหยยหฐเหยีนไปส่งช่าวบอภเหอหม่านจื่อไม่ทันแน่นอน

"อยากส่งช่าวบอภโยวโยวญาติผู้້องตัวน้อยของเจ้าหรือ" เมธาจารย์
ชวีก็วงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเฟิงกุยอวินพลันถามขึ้น

เฟิงกุยอวินยิ้มเจื่อนพลงตอบ "ผู้້องมิกล้า"

"ข้าอุตส่าห์วางแผนให้สาวน้อยนางนั้นถูกพิษลูกกลอนสลายพลัง
เดิมคิดว่าส่งยอดฝีมือที่มีอยู่ในสำนักไปแล้วต้องจับตัวนางได้แน่ ผลคือเจ้า
'มีน้ำใจ' ยื่นมือเข้าสอด กลับกลายเป็นส่งนางเข้าสู่มือเหยียนตี้แทน
แล้วยังมีอะไรที่เจ้าจะไม่กล้าอีก" เมธาจารย์ชวีก็วงเอ่ยด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวล ไม่เหมือนกำลังกล่าวโทษอยู่แม้แต่น้อย กลับเหมือนกำลังคุย
เรื่องดีนฟ้าอากาศกับสหายอย่างไรอย่างนั้น

"ในเมื่อเจ้าอยากจะช่วยงานข้าให้ได้ ข้าก็จะให้โอกาสเจ้าอีกสักครั้ง
อีกสามเดือนจะครบรอบวันคล้ายวันเกิดของท่านอาจารย์ ถึงยามนั้น
ข้าจะมอบสาวน้อยนางนั้นเป็นของขวัญแต่อาจารย์ โอกาสมีเพียง
ครั้งเดียว หากเจ้าทำให้ข้าผิดหวัง ข้าจะเสียใจมาก"

"ขอรับ ผู้້องยทราบแล้ว" เฟิงกุยอวินพูดเสียงเข้ม

ผู้ที่ทำให้เมธาจารย์ชวีก็วงเสียใจเมื่อครวก่อนได้สิ้นใจตายด้วย
อาการคันจากพิษร้ายแรงค้ำห้องลงทณฑ์ของสำนักเฟิงเสิน เขาคัน
จนชุดเนื้อหนังทั้งร่างออกมาเป็นชิ้นๆ สภาพยามตายสุดอเนจอนาถ
กระทั่งเฟิงกุยอวินนี้ก็ขึ้นมาตอนนี้ก็ยังคงจะหนาวเหน็บในใจไม่ได้

จริงอยู่ว่าเขาได้รับความสำคัญจากคนในสกุลเฟิง แต่สกุลเฟิงที่
เห็นแก่ผลประโยชน์เป็นสำคัญนั้น คงไม่มีทางยอมผิดใจกับสำนักเฟิงเสิน
เพื่อลูกหลานสายรองเช่นเขาแน่ ก็เหมือนกับอาหฎิงเหยาจี้ในตอนนั้น...

สุดท้ายสกุลเฟิงก็ปล่อยเรื่องนั้นผ่านไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

สายตรงของสกุลเฟิงมีจำนวนคนน้อย อีกทั้งยามเกิดมาก็มีพรสวรรค์ด้านวรยุทธ์อย่างจำกัด ทว่าพวกเขาทุ่มกำลังทรัพย์และอำนาจแท้จริงของตระกูลนี้ สามารถเชิญยอดฝีมือชาวยุทธ์มาทำงานให้พวกเขาได้ง่ายดาย บุตรหลานสายรองอย่างเขาถึงจะมีตบะเหนือผู้อื่น แต่คิดจะเข้าไปใกล้อำนาจของสกุลเฟิงก็เป็นเรื่องยากแสนยาก

เดิมที่เขาเข้าร่วมสำนักเฟิงเส้นก็ด้วยหวังจะยกระดับความสามารถของตนเอง รวมถึงตำแหน่งฐานะภายในตระกูล คิดไม่ถึงว่าเข้าสำนักมาแล้วถึงได้รู้ว่าเรื่องมากมายนั้นซับซ้อนกว่าที่เขาคาดคิดไว้มากเหลือเกิน

เห็นได้ชัดว่าเมธอาจารย์ชวีกงวงไม่ไว้ใจเขาแล้ว แต่เขาก็ไม่ยอมมอบฉันทะโยวโยวใส่มือพวกเขาด้วย เขาควรทำเช่นไรดี

"ข้าขาดคนคอยวิ่งจัดการธุระให้ยามที่อยู่ในเมืองจื่อเยี่ยนนี่พอดี เยี่ยหฺรูเหนียนมาถึงที่นี่ได้สักพักแล้ว น่าจะค่อนข้างคุ้นชินกับที่ทาง ข้าสั่งให้คนไปเรียกเขามาอยู่กับข้าได้สักสองสามวันแล้ว หากไม่มีธุระอื่นเจ้าก็ไปได้แล้ว" เมธอาจารย์ชวีกงวงยิ้มได้อบอุ่นอ่อนโยนเช่นเดิม

เฟิงกุยอวินได้แต่ลงรถจากมา หวังซุนชินก็ร่วมทางมากับเขาด้วย ไม่รู้ว่าตั้งใจจะจับตาดูความเคลื่อนไหวของเขาหรือเพียงอยากจะทำร่วมงานเวทีประลองสุดยอดฝีมือต่อโดยปะปนอยู่ในกลุ่มคนสกุลเฟิงกันแน่

เฟิงกุยอวินกลับถึงสาขาสกุลเฟิงแล้วก็สนใจสนทนากับผู้เฒ่ารองเฟิงไม่กี่คำ จากนั้นก็กลับห้องพักผ่อน ในสมองว่าวุ่นยุ่งเหยิงกระทั่งตาสว่างอยู่จนฟ้าสว่าง

ภายในเรือนอั้งตงามโอ้อ่าแห่งหนึ่ง เมธาจารย์ชวี๊กวงอาบน้ำเสี๊จก็มานั่งริมหน้าต่างตามลำพังด้วยท่าที่ที่เกียจคร้าน แม้แต่ระดับอาจารย์ยังลืมนึกความรักต่อสตรีผู้นั้นไม่ได้จวบจนบัดนี้ บุตรสาวที่นางให้กำเนิดก็ถอดแบบนางมา ทำให้บุรุษที่เปี่ยมด้วยความทะเยอทะยานอย่างเฟิงกุยอ้วนต้องใจอ่อนกับอีกฝ่ายอย่างง่ายดาย

ไม่รู้ว่าสาวน้อยนางนั้นจะมีรสนชาติเช่นไร

คาดว่าเชิงผิงชินอ่องที่ไม่ข้องแวะสตรีผู้นั้นจะต้องยังไม่ได้เป็นสามีภรรยากับนางอย่างแท้จริงเป็นแน่ มิเช่นนั้นนางคงไม่ได้มีชีวิตอยู่ดีเช่นนี้ เป็นเพราะเขาเกิดความอาลัยไม่อยากจะให้นางตาย หรือเพราะถูกตาต้องใจในความผู้่ด้านกลไกของนางเลยอยากใช้ประโยชน์จากนางให้ถึงที่สุดก่อนแล้วค่อยว่ากัน

"เหยียนตี้ ตอนนั้นศิษย์พี่ใหญ่ของข้าพ่ายแพ้ให้กับเจ้า หวังว่าเจ้าจะเก่งกาจถึงขั้นคู่ควรให้ข้าลงมือด้วยตนเองจริงๆ" เมธาจารย์ชวี๊กวงยิ้มพลางรำพึงกับตนเอง

ในจวนเชิงผิงชินอ่อง ฉินโยวโยวกินลูกกลอนเปลี่ยนซีพจรและนอนหลับไปนานแล้ว โดยที่ไม่รู้สักนิดว่าอันตรายกำลังคืบคลานเข้าใกล้

เช้าวันรุ่งขึ้น รอบสุดท้ายของการแข่งรอบรองชนะเลิศในงานเวทีประลองสุดยอดฝีมือยังคงจัดขึ้นตามกำหนด ทว่าสถานที่กลับมีใช้สนามฝึกตะวันตก แต่เปลี่ยนเป็นภายในคดั่งสมบัติแห่งหนึ่งที่ซานเมืองหลวงซึ่งเตรียมไว้เพื่อการแข่งขันครั้งนี้โดยเฉพาะ

ภายในคลังมีกลไกใหญ่ น้อยสารพัดอย่างติดตั้งอยู่เต็มไปหมด นักกลไกทั้งหมดจำต้องเข้าไปหยิบจอกสุราหยกเขียวออกมาหนึ่งใบให้ได้ เร็วที่สุดโดยไม่ทำให้กลไกเสียหาย

ที่นั่งของผู้ตัดสินจะอยู่บนจุดสูงสุดภายในคลัง สามารถชมฝีมือของเหล่าผู้แข่งขันในช่วงเวลาการแข่งขันได้

เห็นได้ชัดว่าใจทรอบนี้ได้รับความคิดมาจากคำพูดของจินโยวโยว โดยมีข้อกำหนดพิเศษคือห้ามนักกลไกทั้งหมดใช้วรยุทธ์ เป็นการเพิ่มความยากในการผ่านด่านขึ้นอย่างมาก ทว่าขณะเดียวกันก็ทำให้ความต่างชั้นจากตบะสูงต่ำนั้นลดน้อยลงไปถึงที่สุด

จินโยวโยวมองดูเหล่าผู้แข่งขันเดินผ่านกลไกหลายชั้นด้วยความประหม่ายิ่งอย่างมีความสุข นางแทบจะอดไม่ไหวหัวเราะว่าด้วยความชั่วร้ายขึ้นมาเสียด้วยซ้ำ ในที่สุดก็มีคนได้ล้มลงความทุกข์แฉกเช่นที่นางได้รับแล้ว!

เหยียนตี้ที่นั่งข้างๆ เห็นมุมปากนางกระตุกขึ้นไม่หยุด สองตาเจิดจ้าแวววาว เขาก็อดจะบีบมือนางเบาๆ ไม่ได้ *เด็กน้อยจริงเชียว*

เขากำเนิดในราชวงศ์ แม้จะสนิทสนมกับพี่ชายและมารดาเพียงใด แต่ยามกวาดตามองไปรอบกายเมื่อไรก็มักมีแต่คนความคิดซับซ้อน แม้แต่ตัวเขาเองก็เช่นกัน

เด็กสาวเช่นจินโยวโยวเป็นดังหยกก่อนเจียรระโน นางยังคงดูไร้มลทินในสายตาเขา บริสุทธิไร้เดียงसान่าสนใจ ขณะเดียวกันก็ดูเฉลียวฉลาดมากเหลือ แต่แตกต่างจากผู้อื่นในทุกด้าน

เขาชอบมองท่าทางกระฉับกระเฉงมั่นใจในตนเองของนางขณะที่พูดคุยเกี่ยวกับวิชากลไก และก็ชอบมองท่าทางน่ารักน่าชังเวลานาง

ถูกทำให้โมโหจนตัวสั่น แต่กลับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแสร้งทำตัวประหนึ่ง เป็นลูกแกะที่อ่อนปวกเปียก เขาชอบมองท่าทางห้วนไหวบหน้าแดง น้ำตาคลอเวลาที่นางอยู่ในอ้อมแขนเขา...

สิ่งที่ทำให้เขาเกิดความสนใจเมื่อแรกสุดจำเป็นต้องบอกตามตรงว่าเป็นวิซาทกลไกและรูปโฉมงดงามของนาง ทว่าเมื่อได้อยู่ด้วยกันแล้ว นับวันมีแต่จะยิ่งหลงใหลในตัวนาง...นับวันยิ่งไม่อยากจะปล่อยนางไป

เขาชอบของขวัญชิ้นใหญ่ที่สวรรค์ส่งมาให้เขาชิ้นนี้ยิ่งนัก!

คู่แข่งชั้นห้าสิบคนเดินเข้าคลังสมบัติกันทีละคน ทำการสำรวจ ตรวจตราคล้ายๆ เดิมเพื่อหลบหลีกกลไก ฉินโยวโยวมองดูได้หกเจ็ดคน ก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายอยู่บ้าง ครั้นสังเกตเห็นว่าเหยียนตี้กำลังกุมข้อมือนาง คล้ายว่าจับชีพจรให้นางอีกแล้ว นางก็อดเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ ไม่ได้ "ไหนท่านถึงชอบจับชีพจรให้ข้าเพียงนี้เล่า ร่างกายข้ามีปัญหาระนั้นหรือ"

คำถามนี้นางเคยถามเขาหลายครั้งหลายหนแล้ว ทุกครั้งล้วนได้รับคำตอบเพียงผ่านๆ

"ชีพจรยังอ่อนอยู่บ้าง ทว่ากินลูกกลอนเปลี่ยนชีพจรหมดก็น่าจะไม่เป็นไรแล้ว" เหยียนตี้ตรวจดูจนมั่นใจแล้วถึงค่อยกล่าวตอบ

"ท่านคิดว่าชีพจรเช่นไรถึงจะนับว่าแข็งแรง" ฉินโยวโยวตัดสินใจเปลี่ยนคำถาม

"อย่างน้อยควรสามารถทนรับลมปราณระดับยอดยุทธ์ขั้นเก้าไหว กระมัง" น้ำเสียงของเหยียนตี้ฟังดูเฉินๆ ประหนึ่งว่าการบรรลุถึงระดับยอดยุทธ์ขั้นเก้าถือเป็นขั้นที่ต่ำสุดแล้ว ทั้งยังเป็นเรื่องง่ายตายประหนึ่ง

กินข้าวต้มน้ำอย่างไรอย่างนั้น

"ข้าพึ่งมีตบะเพียงขั้นห้า จะต้องการชี้พจรที่แข็งแรงเพียงนั้นไปโย"

ฉินโยวโยวกลัดกลุ้มยุ่งยากใจยิ่ง พรสวรรค์และความก้าวหน้าในการฝึกตน
ที่ถือเป็นความภาคภูมิใจในอดีตของนางถูกคนดูถูกอย่างชัดแจ้ง

เหยียนตี้มีเพียงใบหน้าเรียบตึงไม่ให้ความเห็นอะไร

"ท่านมีตบะขั้นใดกันแน่" ฉินโยวโยวเป็นฝ่ายจับแขนเขาพลาง
เขย่าถาม คำถามนี้นางสงสัยมานานมากแล้ว

"ขั้นสิบแปด" เหยียนตี้ให้คำตอบออกมาชัดเจน

สิ่งที่ได้รับกลับมาคือเสียงแค้นจุกจากฉินโยวโยว "ท่านบอกมาเลย
ก็ได้ว่าท่านเป็นเซียนยุทธ์แล้ว!"

นี่เขาตอบนางอย่างขอไปที่ชัดๆ!

หากเป็นสมัยก่อน นางคงถูกทำให้ตกใจจนสะดุ้งจริงๆ สีหน้าท่าทาง
อันเคร่งขรึมของเหยียนตี้ทำให้นางอดจะเชื่อไม่ได้

ทว่านับตั้งแต่พบว่าสีหน้าท่าทางของคนผู้นี้ไม่สัมพันธ์ใดๆ กับกิริยา
วาทะเลยสักนิด ความน่าเชื่อถือในวาทะของเขาก็ถูกลดทอนลงครั้งใหญ่
ทันที... ในเมื่อเขาเกี่ยวพานางด้วยท่าทางที่ตรงน่ายำเกรงได้ เช่นนั้น
เขาก็ควรจะไปปิดด้วยท่าทางจริงจังได้อย่างไม่ยากเย็นแน่นอน

"เช่นนั้นท่านอายุเท่าไร" ฉินโยวโยวถามต่อ หากผู้มิพระคุณปีศาจ
บอกว่าอันที่จริงปีนี้เขาอายุสามร้อยปีแล้ว นางจะลองพิจารณาเชื่อ
คำพูดเหลวไหลของเขาดู

"ยี่สิบสี่"

"แกกว่าข้าเจ็ดปี..." ฉินโยวโยวตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าภายใต้

สายตาพิฆาตของเหยียนตี๋นางจะไม่พูดเรื่องอายุกับเขาอีก

ผู้มีพระคุณปีศาจแก่กว่านางเป็นช่วงใหญ่แท้ๆ กลับไม่อนุญาตให้นางพูดออกมาเสียอย่างนั้น

ทว่าเขาน่าจะยังไม่ไร้สาระถึงขั้นโกหกแม้แต่เรื่องอายุ อายุเพียงยี่สิบสี่ต่อให้เป็นยอดยุทธ์ชั้นเก้าก็นับเป็นอัจฉริยะของอัจฉริยะแล้ว หากแต่ท่าทางยโสโอหังของผู้มีพระคุณปีศาจดูไม่เหมือนมีตบะเพียงชั้นเก้าเลย ถึงอย่างนั้นชั้นสิบแปดก็ออกจะเกินจริงเกินไป นางจินตนาการไม่ออกเลยทีเดียว

นางคลั่งคล้ายจำได้ว่าเคยได้ยินคนพูดว่าคนอายุน้อยที่สุดที่สามารถเหยียบเข้าขีดชั้นราชันยุทธ์ชั้นสิบแปดได้ในหมื่นปีมานี้มีอายุเจ็ดสิบเก้าปี และดูเหมือนคนผู้นี้จะเป็นบรรพบุรุษของสกุลเหยียนแห่งแคว้นเซียงเยวี่

จู่ๆ ที่แท้บรรพบุรุษก็ผิดมนุษย์ถึงเพียงนี้ เช่นนั้นความผิดมนุษย์ของผู้มีพระคุณปีศาจก็มีที่มาที่ไป

"กลับถึงจวนแล้วก็เขียนชะตาแปดอักษร* ให้เหวยเหนียงด้วย" เหยียนตี๋ปลันกล่าว

ต้องการชะตาแปดอักษรของนาง?...นั่นก็หมายความว่าจะใช้สำหรับการหมั้นหมายแล้ว ฉินโยวโยวอดโบหน้าร้อนซู่ไม่ได้ ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงพยายามข่มความเขินอายลง กล่าวว่า "รอพวกตัวจู่กับเสี่ยวฮุยตื่นขึ้นมา ก่อนแล้วพวกเราค่อย...ค่อย...ได้หรือไม่"

* ชะตาแปดอักษร หมายถึงศาสตร์การทำนายดวงชะตาด้วยอักษรแปดตัวที่ได้จากปี เดือน วัน และเวลาเกิดเทียบเป็นอักษรตามแผนภูมิกิ่งฟ้า ก้านดิน ในการแต่งงานนิยมนำมาผูกดวงชะตาของคู่บ่าวสาวเพื่อทำนายชีวิตคู่

"ไม่ได้ ใครจะไปรู้ว่าเมื่อไรพวกมันถึงจะเลื่อนขั้นสำเร็จ" เขี่ยนตี
ไม่คิดจะรอนานไปอีกหลายเดือนหรือหลายปีแล้ว

"แต่ว่า...อาจารย์ข้าไม่อยู่" ฉินโยวโยวยกเหตุผลเข้าสู่

เขี่ยนตีตัวต้วต้วตามองนางเรียบๆ "ข้ารอไม่ไหว"

ฉินโยวโยวถูกความตรงไปตรงมาของเขาทำเอาไม่รู้ว่าควรขุ่นเคือง
ขัดเขิน หรือควรกระอักเลือดออกมาดี

ช่างเถอะ ค่อยๆ คิดไปที่ละอย่าง รอดบะข้าพื้นคืบมาก่อนเถอะ หึๆ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)